

မိတ်ကူးထဲက အိမ်

နှင့်

စုစည်းမှု အတွေးဆောင်းပါးများ

ညီအောင်ညီ

စိတ်ကူးထဲကအိမ်
နှင့်
စုစည်းမှုအတွေးဆောင်းပါးများ

"ဂါရဝမင်္ဂလာ"

ကျွန်တော်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆရာသမားများအား လည်းကောင်း၊
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် စာပေ ကျေးဇူးရှိခဲ့ကြသော စာရေးဆရာမကြီး
ဒေါ်ကြူကြူသင်း (အမေကြူ) မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းမှ
ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်၊ ဆရာမောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)၊
ဆရာမြင်းမူမောင်နိုင်မိုး၊ ဆရာမောင်စိုးထိုက် (သုံးဆယ်) စသော
ဆရာများတို့အားလည်းကောင်း၊ အနု ပညာကျေးဇူးရှိခဲ့သော
မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာ ဦးအေးကြူလေး၊ ဆရာ
မြင့်ဦးဦးမြင့်၊ ဆရာ ဆုဩချယ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဆရာ ဒါရိုက်တာမောင်သီနှင့်
ဆရာ ကိုရွှေမိုးသက်တို့အားလည်းကောင်း၊ အားလုံးသော သင်ဆရာ
မြင်ဆရာအပေါင်းနှင့် ကျေးဇူးရှိခဲ့ကြသော ကျွန်တော် ၏
စာဖတ်ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့အား ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။

ညီအောင်ညီ

၀၉ ၄၂၀၀ ၁၅၃၂၅

*

အဖြူရောင်မုသား

"သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက် မနစ်နာစေချင်လို့ သူတစ်ပါးအနေနဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ သုံးနှုန်းပြောဆိုခဲ့ရတဲ့ မုသားတွေဟာ အဖြူရောင်မုသားတွေပါပဲ"

မုသားပြောခြင်း၊ လိမ်ညာခြင်းများကို လူအများစုက မနှစ်သက်တတ်ကြပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါတလေမှာ မုသားသုံးမိတတ်ကြသော်လည်း သူတစ်ပါးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ မုသားပြန်သုံးသွားသည့်အခါမျိုးတွင်တော့ မကျေမနပ်ဖြစ်တတ်ကြတာဟာ သဘာဝ မကျတဲ့ လောကရဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပါ။ အဖြေတစ်ခု ထုတ်မယ်ဆိုရင် မုသားဆိုတာကို ရာနှုန်းပြည့် မနှစ်သက်ကြဘူးဆိုတာပါပဲ။

သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်နစ်နာစေတဲ့မုသား ဆိုတာလည်း ရှိပါတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်၊ မနစ်နာစေချင်တဲ့ မုသားမျိုး ကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ဘယ်လိုအမည်တပ်ကြမလဲ။ မုသားပြောခြင်းက မကောင်းဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့နားလည်ထားကြပါတယ်။

"ဆရာမင်းလူက" သူ့ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ White Lie အကြောင်းကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်မယ် ဆိုရင် တစ်ဖက်သားအတွက် ထိခိုက်နစ်နာမှာ၊ စိတ်သောကဖြစ်မှာစိုးတာ ကြောင့် စိတ်သက်သာရာရအောင် လွှဲပြီးအားပေးပြောဆိုနှစ်သိမ့်ပေးခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ သူတစ်ဖက်သားအတွက် ထိခိုက်နစ်နာမှာ၊ သောကဖြစ်နေမှာ စိုးတာကြောင့် အဲဒီ မုသားမျိုးကို "အဖြူရောင်မုသား"လို့ပဲ အမည်တပ်ကြပါစို့။

ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ "အဖြူရောင်မုသား"ကို သုံးခဲ့တဲ့ အခါကာလ မျိုးရှိခဲ့ကြမှာပါ။ မုသားဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ သိထား၊ လက်ခံထားကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်မနစ်နာ

စေချင်လို့ သူတစ်ပါးအနေနဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ သုံးနှုန်း
ပြောဆိုခဲ့ရတဲ့ မုသားတွေဟာ အဖြူရောင်မုသားတွေပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားတွေဟာ စိတ်သဘောထားနူးညံ့ကြပါတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကို သနားတတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ
သဘောတရားတွေ ရှိနေတတ်တဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ စာနာစိတ်တွေနဲ့
အဖြူရောင်မုသား ဆိုတာမျိုးကို သုံးမိခဲ့ဖူးမှာပါ။

အချစ်နဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့သူတွေက ကျွန်တော်တို့လူသားတွေဖြစ်နေ
ကြသလို အပြစ်ဆိုတဲ့ လွန်ကျူးမှုနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့သူတွေကလည်း ကျွန်တော် တို့
လူသားတွေပါပဲ။ လောကရဲ့ သဘောသဘာဝ အရ အပြစ်လုပ်တဲ့သူ၊
အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူကို ပြစ်ဒဏ်ဆိုတဲ့အပြစ်ပေးခြင်းဆိုတာ ရှိပြီးသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
သံသယစိတ်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြတဲ့ တချို့တချို့သော အပြစ်ကြီးအချို့ကို
လွန်ကျူးမိတယ်လို့ ခံယူထားတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း တစ်ခုနဲ့
တွေ့ဆုံမိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့ကြပြီဆိုပါစို့။ ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း သူကခံယူပြီးပြီ။ ဒါမှမဟုတ် သူက သူ့ဘဝကို
တည်ငြိမ်စွာဖြတ်သန်းနေပြီဆိုပါစို့။ အရင်ကအပြစ်တွေကိုပြန်ပြောပြီး သူ့ကို
ရှုတ်ချနေဦးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို လူပတ်ဝန်းကျင်ကနေ အကြောင်းပြချက်
မျိုးစုံနဲ့ ကြဉ်ဖယ်ထားကြမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ်အမှားတွေ မဖြစ် အောင်
ကောင်းမှုတွေ၊ ကောင်းရာကောင်းကျိုးတွေပဲ လုပ်နိုင်အောင် အခွင့်
အရေးပေးကြမှာလားဆိုတာက စဉ်းစားစရာပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဆိုတာ
ကတော့ ကျန်ရှိနေတဲ့လူတွေရဲ့ ဘဝလက်ကျန်ဇယားကွက်တွေထဲမှာ အမှန်ခြစ်
တွေခြစ်ပေးနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးဖို့ပါပဲ။

အမှန်ခြစ်တွေ ခြစ်ပေးနိုင်ဖို့လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိပါတယ်။ အမှန်ခြစ်

တွေအကြောင်းပြောရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်တွေကို သတိရခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦးက အမျိုးသမီး၊ နောက်တစ်ဦးက အမျိုးသားပါ။ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေက ဘာသာတရားနှစ်ခုကို ကိုးကွယ်တဲ့သူပါ။ အမျိုးသားမိတ်ဆွေကတော့ ဘာသာတစ်ခုပဲ ကိုးကွယ်တဲ့သူပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တူညီတဲ့ အချက်တစ်ခုက သူတို့ကြောင့် သူတို့ဖခင်တွေ သေဆုံးကြရတယ်လို့ သံသယရှိနေကြသူတွေပါ။ ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စတွေမို့ မပြောလိုပါဘူး။ မိသားစုပြဿနာ မို့ မပြောလိုပါဘူး။

မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးနဲ့တွေ့တိုင်း သူက အတိတ်က လေးလံသော အကြောင်းအရာများဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ပြောဆိုတတ်ပါတယ်။ ပြောပြီးရင် စိတ်မကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျ၊ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့တဲ့ ဟန်ပန်တွေပြလာ တော့တာပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ဖို့အထိ စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့က ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါ။ သူမအနေဖြင့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာလား၊ မကျူးလွန်ခဲ့တာလားဆိုတာကို ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာနတ်မြတ်နတ်ကောင်းတွေသာ သိကြပါလိမ့်မယ်။

နောင်တတရားတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေမယ့်အစား တောင်တွေးမြောက်တွေးကြံစည်နေမည့်အစား ကျန်ရှိနေသေးသော ဘဝ လက်ကျန် အချိန်ဇယားတွေအတွက် ကောင်းရာကောင်းကျိုးတွေနဲ့ပဲ ဖြစ်သင့် သည်ဟု ကျွန်တော်တွေးထင်မိခဲ့ပါတယ်။ သူမနဲ့တွေ့တိုင်း သူမရဲ့လေးလံတဲ့ အတိတ်တွေဆီကို ကျွန်တော်ပြန်မသွားခိုင်းခဲ့ပါဘူး။ ကုသိုလ်ပြုနိုင်ဖို့၊ ကောင်းရာ ကောင်းကျိုးတွေကိုဖြစ်စေဖို့၊ လုပ်ကိုင်ဖို့သာ ကျွန်တော်သူမကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ White Lie ဆိုတဲ့ အဖြူရောင်မုသားလေးတွေ့ပါရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအမျိုးသားကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးရဲ့အဖြစ်လိုပါပဲ။ သံသယတွေ၊ နောင်တတွေနဲ့ သူဟာ

အမြဲပူလောင်နေတတ်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ဆိုး တွေကို သတိရတိုင်း သူ့အနေဖြင့် လောကကြီးထဲက အမြန်ဆုံးထွက်ခွာချင်နေ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တိုင်း မျက်ရည်ကျမတတ် သူ့အမှားအချို့ကို ပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ အတိတ်ဆိုတာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ပြန်သွားလို့ မရတော့တာမို့ White Lie အဖြူရောင်မုသားအချို့နဲ့ သူ့ကို စိတ်သက်သာရာ ရအောင်တခြားကောင်းရာ ကောင်းမှုတွေပြုနိုင်အောင်ပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့၊ အားပေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာသေချာပေါက် သေကျေပျက်စီးရ တော့မယ့် လူသားတွေကို ကုသိုလ်ပြုနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးတွေပေးခဲ့တဲ့ သာဓက တွေ ရှိပါတယ်။ အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေမယ့် ကုသိုလ် ပြုနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးမျိုးရအောင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်သာဓက ဇာတ်တော်တွေ ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ White Lie ဆိုတဲ့ အဖြူရောင်မုသားဆိုတာ တခြားသော နယ်ပယ်တွေမှာလည်း ရှိပါတယ်။ အဓိက ကတော့ တစ်ဖက်လူကို အကျိုးမဲ့ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ မုသားတော့ မုသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးကို သက်သာရာ ရစေဖို့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ကောင်းမှုတွေလုပ်နိုင်ဖို့ အသက်ဆက်ပေးခြင်းတစ်မျိုး ပါပဲ။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပြစ်တင်နေမယ့်အစား အတိတ်ကအဆိုးတွေကို တစ်ခုချင်း ထောက်ပြပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေသူကို ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေမည့်အစား အဖြူရောင်မုသားကတစ်ဖက်သားအတွက် ပိုပြီးအကျိုးရှိနိုင်မယ်လို့ ထင်မြင် မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝလမ်းခရီးမှာသူတစ်ပါးကို မထိခိုက်မနစ်နာစေချင်တဲ့ အဖြူရောင်မုသားမျိုး ပြောကို ပြောနေရမယ့် နေ့တစ်နေ့ကိုတော့ ကြုံရဦးမယ်လို့ ပြောချင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြောတတ်ရင်တော့ အဖြူရောင်မုသားဟာ အဆိပ်ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ

၁၂.၆.၂၀၁၄

နောင်တဖြင့် သတိရခြင်း

"တစ်ခါတစ်လေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတွေက သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေပါလို့ ထင်နိုင်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတွေ ကြည့်မိတဲ့အခါမှာ မသေးပါလားလို့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ် ကလေးတွေ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်တယ်"

ရှေးဦးစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သူတစ်ပါးပြုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို သိတတ်၊ ဖော်ထုတ်တတ်တဲ့သူနှစ်ဦးဟာ လောကမှာ ရခဲတဲ့၊ ရှားပါးတဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက 'ပိဋကတ်တော်'တွေမှာ ဟောတော်မူထားပါတယ်။

စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးကြည့်မိတဲ့အခါမှာတော့ ဘဝရဲ့အချိန်တိုတိုကာလ အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ရှေးဦးစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်တဲ့သူတွေဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်ခဲ့မယ်။ မဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိမယ်။ သူတစ်ပါးပြုခဲ့ဖူးတဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်လည်သတိရပြီး ဖော်ထုတ်တတ်တဲ့သူ၊ ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်တတ်သူတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့မယ်။ မပေးဆပ်ခဲ့ဘဲ ကျေးဇူးကန်းခဲ့တာတွေလည်း ရှိခဲ့လိမ့်မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် တွေးမိသလို စာဖတ်သူတွေလည်း တွေးမိကြမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့က သူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ရှေးဦးစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သူတွေမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် သူတစ်ပါးပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အမှတ်တရဖော်ထုတ်ပေးဆပ်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမှာ ပါ။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ 'သူတော်ကောင်းစစ်တမ်း' ဒါမှမဟုတ် သူတော်ကောင်းလက္ခဏာတွေထဲမှာ ကျေးဇူးသိခြင်း၊ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေပါ ပါတယ်။ ကျေးဇူးမသိ၊ ကျေးဇူးမဆပ်တဲ့သူတွေဟာ သူတော်ကောင်းစာရင်း မဝင်ပါဘူး။ သူတော်ကောင်းစာရင်းဝင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြရ မယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်လေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်

လေးတွေက သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေပါလို့ ထင်နိုင်ပေမယ့် တစ်မိမ့်မိမ့်တွေ
ကြည့်မိတဲ့အခါမှာ မသေးပါလားလို့ ခံစားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကလေးတွေ လူတိုင်းမှာ
ရှိတတ်တယ်လေ။ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုဆိုပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစား
ကြည့်တဲ့အခါမှာ လေးနက်မှုတွေပါနေတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချို့ယွင်းချက်တွေ ကို
ထင်းခနဲတွေ့လိုက်ရတာ တွေဟာ အသေးအဖွဲ့လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ကိစ္စ တွေထဲမှာ
ပါနေတတ်ပါတယ်။

လှည်းတန်းခုံးကျော်တံတားကြီး ဖွင့်ခါစက ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တံတားကြီး
အောက်ကဖြတ်လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိအပြည့်နဲ့
လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပြောနေလေရဲ့။ ကျွန်တော်တို့နားအရောက်မှာ သူစီးလာတဲ့
ဖိနပ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ချော်လဲသွားခဲ့တယ်။ သူလည်း ရှက်တတ်တဲ့ဟန်လေးနဲ့
လဲရာကပြန်ထ ဖုန်းလေးပြန်ကောက်ကာ မြေပြင်မှာ ခူးထောက်ပြီး ဖုန်းဆက်
ပြောနေလေရဲ့။ "ညီမလေး ထနိုင်ရဲ့လား"လို့ ကျွန်တော်တို့ မေးကြရမှာပါ။
အပျိုလေးဖြစ်နေတာရယ်၊ သူရဲ့ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အဆင်
ရယ်ကြောင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သွားမေးရင် ဘာလာကြောင်တာလဲလို့ ရှက်ရှက်
နဲ့ပြောလွှတ်လိုက်ရင် ဒုက္ခလို့ တွေးမိတာလည်းပါပါတယ်။

ကောင်မလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တဲ့အထိ လှည့်ကြည့်မိပေမယ့်
ခူးထောက်လျက်ပါ။ ခဏကြာတော့ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ဆွဲထူပြီး
လမ်းကူးပေးနေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လှည်းတန်းလို လမ်းဆုံကြီးမှာ ဘယ်သူက
ခူးထောက်ပြီးထိုင်ချင်မှာလဲ။ ကောင်မလေးက တကယ်ကို အကူအညီလိုနေခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်တို့က ရှက်စိတ်နဲ့ရော သူရဲ့ရှက်နေမယ်ဆိုတဲ့အမူအရာတွေကြောင့် ရော
အတွေးပေါင်းများစွာနဲ့ ကောင်မလေးကို ဆွဲမထူဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ပြန်တွေးကြည့်တဲ့အခါမှာ တချို့သော အကြောင်းအရာတွေ၊ မတွေးသင့်၊
မရှက်သင့်တဲ့အရာတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ အရှက်အကြောက်တွေကို
ရှေ့တန်းတင်မိတဲ့အခါမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်၊ ကူညီသင့်ကူညီထိုက်တာတွေကို

ဥပေက္ခာပြုသလိုဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ လူဆိုတဲ့ အမြင်လေးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ကူညီကြရမှာပါ။ စာနာမှုနဲ့ ကူညီတာပါလားဆိုတဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ အကူအညီ ပေးမှုကို အမြင်ကြည် ကြမယ်ဆိုရင် လောကကြီးလှပသွားမှာပါ။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ရှက်စိတ်တွေ၊ ကြောက်စိတ်တွေက ရှေးဦးစွာကျေးဇူးပြုတတ်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်ကို မရောက်စေခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ 'နောင်တ'အတွက် ကျွန်တော် ရရှိတဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ အခက်အခဲဖြစ်နေသူတွေရင် အချိန် မဆွဲ၊ မတွေဝေဘဲ ကူညီရမယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်အသက် ၁၅ နှစ်လောက်က လိုင်းကားပေါ်က ပြုတ်ကျလု နီးနီးအခြေအနေမှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်က အကျ...ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လို့ ပြုတ်မကျခဲ့ပါဘူး။ ချက်ချင်းကြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်က 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ပြောမထွက်နိုင်အောင် ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ စပယ်ယာတို့ရဲ့ ဆူပူဟိန်းဟောက်ပြောဆိုသံတွေက လူအများကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး ရှက်နေစေခဲ့တယ်။ ကားပေါ်က လူတချို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လို့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်ကပြုတ်မကျအောင် ကူညီပေးခဲ့တဲ့ အစ်မကြီးကလည်း သူဆင်းမယ့်မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဆင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး သူ့ကိုမပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငယ်သေးတဲ့ အရွယ်ကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှက်စိတ်ကြောင့်လားဆိုတာ ကျွန်တော် အဲဒီ တုန်းက ဝေခွဲမရခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ အဲဒီ အစ်မကြီးရဲ့ 'ခရီးသွားဟန်လွဲ' ကယ်တင်ကူညီခဲ့မှုကို မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။

သူ့ကျေးဇူးကို မဆပ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မမေ့တတ်တဲ့၊ ဖော်ထုတ်တတ်တဲ့ 'အတန်းစားထဲမှာ'တော့ ကျွန်တော်ပါဝင်ချင်ပါသေးတယ်။ သူသာ ကျွန်တော့် ကို မဆွဲခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့ ကျွန်တော်အများကြီးတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက်ရခဲ့တဲ့ 'နောင်တ'က ကားစီးရင်သတိရှိရှိစီးတတ်လာသလို သတိလွတ်ပြီး အမှတ်တမဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သူတိုင်းကို ကူညီပေးခဲ့မိတယ်။ အမှတ်တမဲ့လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့

သူတွေကို သတိပေးခဲ့သလို ကာယကံမြောက်ဝင်ပြီး ကူညီပေးခဲ့တာတွေ လုပ်ဖြစ်ခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကျေးဇူးကို
သိတဲ့အနေနဲ့ပေါ့။ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို မှတ်မှတ်ရရ ပြုမူ
လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းတစ်မျိုးလို့လည်း ခံယူထားပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ဘဝတစ်ခုရဲ့အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းတွေ ကိုယ်စီ

ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ထဲက ဘဝသင်ခန်းစာတွေကို ယူတတ်ဖို့၊

လောကနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူညီအားပေးတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့သလို
မဖြစ်စေဖို့၊ ကိုယ်ကြုံရသလို မကြုံရစေဖို့၊ လမ်းညွှန်အားပေးဖို့ တာဝန်ကိုယ်စီ
ရှိကြပါတယ်။ နောင်တကြီးတစ်ခုကို ကိုယ့်ဆီမှာတင် မဆုံးစေဘဲနဲ့ သူတစ်ပါး
ကောင်းရာကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် ပြုမူညွှန်ပြပြောဆိုသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ရှေးဦးစွာကျေးဇူးပြုတတ်သူ ဒါမှမဟုတ်
သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို ဖော်ထုတ်ဆပ်တတ်တဲ့သူ၊ သတိရတတ်တဲ့သူတွေ ဖြစ်သင့်
ပါတယ်။ လောကပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကျိုးတွေကို ဝိုင်းဝန်းစွမ်းဆောင်သင့် တယ်လို့
ပြောချင်မိပါတော့တယ်။

The Daily Eleven သတင်းစာ

၇.၆.၂၀၁၄

*

အတွေးများနဲ့အိမ်

"ကိုယ်မသုံးမယ့်အတူတူ သူတစ်ဖက်သားကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း ဟာပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိစေသလိုပါပဲ။ မဟာတ္ထမဂန္ဓိကြီး ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ထပ်ပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ တချို့တချို့ သော ဆုပ်ကိုင်ထားမှုတွေဟာ ဘယ်သူ့ အတွက်မှ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသလိုပါပဲ"

ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ မိုးတွေကြီးခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ တင်မကဘူး။ အိမ်ထဲအထိ ရေတွေကဝင်လို့ လျှံလို့ပါပဲ။ အဲဒီ တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ဖြစ်တာပေါ့။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဟန်ပန်အတိုင်းပဲ အသားကျ လှုပ်ရှားမှု တွေဖြစ်တော့တာပဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီ။ အကြောင်းအရာတစ်ခု သာမန်ထက် ပိုဖြစ်ပြီဆိုရင် အားလုံးအတွက် အလုပ်တွေရှုပ်တော့တာပဲ။

မိုးရွာရင်လည်း မိုးရွာလို့၊ လေတိုက်ရင်လည်းလေတိုက်လို့၊ မီးပျက်ရင် လည်း မီးပျက်လို့၊ ကားပိတ်ရင်လည်းကားပိတ်လို့ ဆိုတဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော တရားတွေအတိုင်း အလုပ်ကတော့ ရှုပ်ကြတာပါပဲ။ ဟိုပြေးဒီပြေး၊ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့၊ ဟိုဖုံးဒီဖုံး လုပ်ရတော့တာပဲ။ အိမ်ထဲထိ ရေတွေဝင်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားတွေ အလုပ်တွေရှုပ်တော့တာပါပဲ။ ပစ္စည်းတွေ ဟိုရွှေ့၊ ဒီရွှေ့လုပ်၊ ရေအစိုမခံနိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဂရုတစိုက်ရွှေ့ကြပေါ့။ ရေတွေပြန်ကျသွားပြန် တော့လည်း ပုံမှန်နေသားကျအောင်ပြန်ထားကြပေါ့။

ပစ္စည်းတွေရွှေ့ရင်းနဲ့ အတွေးတွေဝင်လာခဲ့တယ်။ ပစ္စည်းအချို့ကို ကြည့်ပြီး အတွေးတွေဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ကျွန်တော့်အိမ်သား တွေ အပင်ပန်းခံ၊ စိတ်အရှုပ်ခံပြီး ရွှေ့နေတဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် တို့အတွက် အသုံးမဝင်တော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အိမ်လေးရုံ၊ သိမ်းဆည်းရုံသက် သက်ဖြစ်နေတဲ့ပစ္စည်းက ပိုများနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အရာတွေအတွက် ကြောင့်ကြ စိုက်နေမှုတွေဟာ ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးပင်ပန်းနေစေသလိုပဲ။

မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းထားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် အိမ်သားတွေကို စောဒကတက်အယူခံဝင်တိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆိုပြုလွှာ ဟာ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အတွက် မလိုအပ်တော့ပေမယ့် တခြားသူ တွေအတွက်တော့ လိုအပ်နေတာပဲ။ ကိုယ်မသုံးမယ့်အတူတူ သူတစ်ဖက်သားကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်းဟာပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိစေသလိုပါပဲ။ မဟတ္တမဂန္တီကြီး ဖိနပ် တစ်ဖက်ကို ထပ်ပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ တချို့တချို့သော ဆုပ်ကိုင် ထားမှုတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသလိုပါပဲ။

ပစ္စည်းတွေရွှေ့ရင်းနဲ့ လူကြီးနဲ့ လူငယ်၊ ရှေးလူနဲ့ နောက်လူတွေရဲ့ လွန်ဆွဲမှုအတွေးအမြင် အပြုအမူကွာခြားမှုတွေ အားနည်းချက်၊ အားသာချက် တွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ မမီတမီညဏ်လေးနဲ့ စဉ်းစားမိလေရဲ့။ ရှေးလူတွေဆိုတာ တွယ်တာမှုများတယ်။ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုများတယ်။ ချင့်ချိန်မှုများတယ်။ နောက်လူ ဆိုတာတွေက ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေချင်တယ်။ ဆုပ်ကိုင်မှုကို လက်မခံချင်ဘူး။ လက်တွေ့ကျ ချင်ကြတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကောင်းတာလည်းရှိတယ်။ မကောင်းတာလည်း ရှိတယ်လို့ တွေးခဲ့မိတယ်။

တချို့ပစ္စည်းတွေဟာ အိမ်သားတွေအတွက်ရော တခြားသူတွေအတွက်ပါ အသုံးမဝင်ဘူးလေ။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်အဖြစ် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းစာရင်းထဲ မှာထည့်ကြရမှာပါ။ အမှိုက်စာရင်းသွင်းပြီး စနစ်တကျစွန့်ပစ်နိုင်မှ သန့်ရှင်းတဲ့ အိမ်တစ်လုံး၊ ရှင်းလင်းတဲ့အိမ်တစ်လုံးအဖြစ် တွေ့မြင်နိုင်မှာပါပဲ။ အမှိုက်စာရင်း ဝင်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ထဲမှာမထားသင့်ဘူးပေါ့။ "အမှိုက်ကစ ပြဿနာ မီးလောင်"ဆိုတဲ့ စကားပုံက ရှိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်း အမှိုက်ထက် သက်ရှိလူအမှိုက်တွေက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ညစ်ညမ်းစေမယ့် လူ့အမှိုက်တွေကို လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတာ ဟာ ရုပ်ပွဲနေတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်တွေ့နေရသလိုပဲ။ အဲဒီ လူ့အမှိုက်တွေကို

စည်ပင်က မရှင်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ တွေးခေါ်မှု၊ ရင့်ကျက်တဲ့ အပြုအမူ၊ မှန်ကန်တဲ့လျှောက်လှမ်းမှုတွေနဲ့ပဲ လူ့အမှိုက်တွေကို ရှင်းနိုင်မှာပါ။

ကျန်းမာအောင်နေထိုင်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေထဲမှာလည်း အိမ်မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်အတွက် အသုံးမလိုတော့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျနဲ့ လိုအပ်နိုင်တဲ့ သူတွေကို ဝေငှနိုင်ဖို့၊ လုံးဝသုံးမရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်စာရင်းထဲထည့်ပြီး စနစ်တကျစွန့်ပစ်နိုင်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ ဆေးပညာအကြံပေးစာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ပေါ့ပါးတဲ့ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်နိုင်ဖို့ ဒီအချက်တွေကလည်း အဓိကကျနေလေရဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့စိတ်၊ ကြည်လင်တဲ့စိတ်တွေဖြစ်အောင် ဘယ်လို နေရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ဘာသာတရားအသီးသီးက ညွှန်ပြထားလေရဲ့။ "ဆောက်ဖြစ်မှကျောင်းဒကာ"ဆိုသလိုပဲ တကယ်ကျင့်သုံးကြမှပဲ သန့်ရှင်းတဲ့ အိမ်၊ သန့်ရှင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကြမှာပါ။

လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ မကင်းနိုင်ကြပါဘူး။ အိမ်တွေထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအသုံးမဝင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို အကြာကြီး သိမ်းမထားသင့်ပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက်အသုံးမဝင်ပေမယ့် သူတစ်ပါးအတွက် အသုံးဝင်မယ်ဆိုရင် လက်မနှေးဘဲ အသုံးချခွင့်ပေးသင့်ပါတယ်။ ပေးဝေသင့် လက်ဆင့်ကမ်းသင့်ပါတယ်။

နှမြောစိတ်၊ ပိုင်ဆိုင်လွန်းချင်တဲ့စိတ်၊ သူတစ်ပါးကို လက်ဆင့်မကမ်းချင်တဲ့ စိတ် မျှဝေမှုမပေးလိုတဲ့စိတ်၊ မစွန့်လွှတ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ငါမှငါဆိုတဲ့စိတ်တွေဟာ အတ္တကို ဗဟိုပြုလွန်းတဲ့ အတ္တဆိုတဲ့ကြီးစိုးမှုအောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်သေးတဲ့ သဘောလက္ခဏာတွေပါပဲ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အဲဒီ သဘောတရားတွေ လက္ခဏာ တွေနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ကြီးစိုးနေပြီဆိုရင် အဲဒီ အိမ်ဟာ ပျော်ရွှင်မှု မရှိတဲ့အိမ်၊ ချမ်းမြေ့သာယာမှုမရှိတဲ့အိမ် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းက အမြဲကြီးစိုး

နေချင်တဲ့စိတ်၊ အာဏာကို မစွန့်လိုတဲ့စိတ်၊ နေရာတကာမှာ မက်မောတွယ်တာ
လိုတဲ့စိတ်၊ လက်ဆင့်ကမ်း မပေးဝေလိုတဲ့စိတ်တွေကြီးစိုးနေတဲ့အခါမှာ
မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေများလှတဲ့အိမ်လိုပဲ တိုးတက်မှုတွေဟာ လေးလံနေပါ တယ်။
အမှိုက်တွေများနေတဲ့ အိမ်လိုပါပဲ မသန့်ရှင်းပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ရဲ့အိမ်ထဲမှာ
မလိုအပ်တာတွေကို

စွန့်ပစ်သင့်တယ်။ လိုအပ်နေတဲ့သူတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းသင့်တယ်။
ပိုင်ဆိုင်လွန်း

ချင်တဲ့ စိတ်တွေကိုလည်းလျှော့ချသင့်တယ်။
နှမြောတွန့်တိုလွန်းတဲ့စိတ်တွေကို လည်း ဖယ်ထားသင့်တယ်။ အဲဒါဆိုရင်
ရှင်းလင်းတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကိုလည်း မြင်ရမှာပါ။
ပစ္စည်းအားလုံးအပေါ်မှာထားတဲ့ကြောင့်ကြမှု၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လည်း
အနည်းနဲ့အများလျော့ကျသွားမှာပါ။ အသုံးဝင်သွားတဲ့လူတွေအတွက် လည်း
အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ။ ဘဝမှာ အချို့သောပစ္စည်းတွေဟာ စိတ်ကို
ရှုပ်ထွေးစေပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် လက်ဆင့်ကမ်းပေးတတ်ဖို့၊ စွန့်လွှတ်တန်
စွန့်လွှတ်သင့်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

The Daily Eleven သတင်းစာ

၁၁.၆.၂၀၁၄

*